

fremmedes brede Ryg, idet den forsvandt ud gennem Porten.

„Men!“ udbød hun, satte Skaalen fra sig paa Stenflisen og løb ned imod Emanuel. „Jeg synes . . . det var jo vores Højskoleforstander. Hvordan er det gaaet til? Har I to staaet her længe? Moder og jeg var nede i Kælderen, vi har ikke hørt jer . . . For det var jo ham, ikke?“

„Jo, det var det vist.“

Ved Tonen i hans Svar opdagede hun det skuffede Udtryk i hans Ansigt og blev ganske forskrækket.

„Du er da ikke vred, fordi han sagde „du“ til dig? Det siger han til alle, selv om han aldrig har set dem før. Og det er jo da i Grunden ogsaa rigtigt; det har du jo ogsaa selv sagt . . . Han er virkelig saa rar. Du maa ikke tro andet . . . hører du?“ endte hun helt indtrængende.

Hun saa' i dette Øjeblik saa kær ud med sin ængstelige Mine og sine opsmøgede Ærmer, at Emanuel, der desuden kendte hendes Hengivenhed for hendes gamle Lærer, ikke nænnede at modsige hende og derfor blot svarede ved med et lille Smil at lade sin Haand stryge hen over hendes Kind. Han var i Virkeligheden ogsaa mindre skuffet end forbavset, fortumlet, bedøvet af denne